अस्वीकरण

नेपालीमा अनुवाद गरिएको मामिलाको निर्णय पक्षकारले आफ्नो भाषामा बुझ्नु को लागि मात्र हो। सबै व्यावहारिक र आधिकारिक उद्देश्यका लागि, फैसलाको अंग्रेजी संस्करण नै प्रामाणिक हुनेछ र कार्यान्वयनको उद्देश्यका लागि पनि अंग्रेजी भाषा मै जारी भएको फैसला मान्य हुनेछ।

मनिकण्डन

विरुद्ध

राज्य द्वारा प्रहरी निरीक्षक

(सन् २०११ को फौजदारी अपील नम्बर १६०९)

०५ अप्रिल २०२४

[अभय एस. ओका* र पंकज मित्तल, जे.जे.]

विचारार्थ मुद्दा

यो मामिला प्रहरीद्वारा सामग्री साक्षीहरूलाई कोचिङ गर्ने र अभियोजन मुद्दामा त्यसको प्रभाव सम्बन्धी छ।

शीर्षकहरू

प्रमाणः साक्षीहरू - प्रहरी द्वारा सामग्री साक्षीहरूलाई सिकाउनु- प्रभावः

निर्धारित गरियोः यो प्रहरीद्वारा खुल्लम्खुल्ला अभियोजन साक्षीहरू-स्वार्थसाक्षीहरूलाई सिकाउने गर्ने कार्य हो - यसले प्रहरी मेसिनरीको निकै दुरुपयोग गर्छ - प्रहरीलाई अभियोजन साक्षीलाई सिकाउने गर्न अनुमति दिन मिल्दैन - तथ्यहरूमा, अभिमुखहरूलाई ३०२/३४ भारतीय दण्ड संहिता अन्तर्गत दोषी र दण्डादेश सुनाइएको - फौजदारी न्यायालयसमक्ष अभियोजन साक्षीहरूको बयान अगाडि गरिने दिन उनीहरूलाई प्रहरी स्टेशनमा बोलाइएको र एउटै तरीकाले बकपत्र गर्न सिकाइएको थियो – यी साक्षीहरूको बयानलाई खारेज गर्नुपर्छ कि प्रहरीले अघिल्लो दिन उनीहरूलाई कोचिङ्ग गरेको हुनसक्छ – यस कार्यले अझ गम्भीरता ग्रहण गरेको छ कि स्वतन्त्र प्रत्यक्षदर्शी साक्षीहरू हुँदाहुँदै राखिएको थिएन – यसरी नै, प्रतिवादीको बचाउ थियो कि उनीहरू घटनास्थलमा घटनाको समयमा उपस्थित थिएनन् – एक अभियोजन साक्षीले स्वीकार गरेका थिए कि प्रतिवादी अर्को गाउँमा काम गरिरहेको थियो – यसरी

अभियोजन मुद्दाको अखण्डतामा गम्भीर शंका निर्माण भएको छ – अभिमुखहरूलाई महत्वपूर्ण शंकाको फाइदा दिनुपर्छ – तिनीहरूलाई जेल जाने अगावै १० वर्षभन्दा बढी कैद सजाय भुक्तान गरिसकेका छन् – यसरी फुस्रो न्यायालयले अभिमुखहरूलाई दोषी सुनाउनु गलत थियो – पुनरावेदन मुद्दामा आदेश र फैसलालाई बदर गरिएको छ, र अभिमुखहरूलाई उल्लेखित अअनुछेदधबाट सफाइ दिइएको छ। [अनुछेद ८, ९]

न्यायिक निन्दा – साक्षीहरूलाई सिकाउने प्रहरी स्टेसनमा प्रहरीद्वारा खुल्लम्खुल्ला कदमः

निष्कर्षः यसले प्रहरी मेशिनरीद्वारा शक्तिको अत्यन्त दुरुपयोग गर्छ – प्रहरीद्वारा न्यायिक प्रक्रियामा यस्तो हस्तक्षेप हैरानीजनक छ – राज्यको प्रहरी महानिरीक्षकले सम्बन्धित प्रहरी स्टेशनमा साक्षीहरूलाई सिकाउने गर्ने प्रहरी अधिकारीहरूको आचरणको बारेमा जाँच गर्न लगाउनुपर्छ – त्रुटि प्रहरी अधिकारीहरूविरुद्ध कानुनबमोजिम उचित कारबाही शुरू गरिनुपर्छ। [अनुछेद ८, १०]

उद्धृत मामिला कानुनः

नं. १५१३८८१२वाई एल/एनके गुरुसेवक सिंह विरुद्ध भारत सङ्घ र अन्य। [२०२३] १० एससीआर ११३९: **२०२३ एससीसी अनलाइन एससी ८८२: [२०२३] आईएनएससी ६४८**; *राम मनोहर सिंह विरुद्ध उत्तर प्रदेश राज्य* **(२०२३) एससीसी अनलाइन एससी १०८४**; *घपू यादव र अन्य विरुद्ध एम.पी. राज्य* **[२००३] २ एससीआर ६९: (२००३) ३ एससीसी ५२८**; *सुखबीर सिंह विरुद्ध हरियाणा राज्य* **[२००२] १ एससीआर ११५२: (२००२) ३ एससीसी ३२७**; *संध्या जाधव विरुद्ध महाराष्ट्र राज्य* **[२००६] ३ एससीआर ६३२: (२००६) ४ एससीसी ६५३**; *प्रकाश चन्द विरुद्ध हि.प्र. राज्य* **[२००४] सप्ल. ३ एससीआर ३८९: (२००४) ११ एससीसी ३८१**; *पुलिचेरला नागराजु विरुद्ध आन्ध्र प्रदेश राज्य* **[२००६] सप्ल. ४ एससीआर ६३३: (२००६) ११ एससीसी ४४४ – निर्देशित**।

सूची ऐनकानुनहरू/

दण्ड संहिता, १८६०।

मुख्य शब्दावलीको सूची

प्रमाण; साक्षीहरू; प्रहरीद्वारा साक्षीहरूलाई सिकाउने; स्वार्थसाक्षीहरू; प्रहरी मेशिनरीद्वारा शक्तिको दुरुपयोग; प्रत्यक्षदर्शी साक्षीहरू; बन्दी बनाइनु; न्यायिक प्रक्रिया।

मामिला उत्पन्न भएको

फौजदारी पुनरावेदन अधिकारक्षेत्र: सन् २०११ को फौजदारी अपील नं. १६०९,
मद्रास उच्च न्यायालयको मिति १५.०९.२००९ को फैसला र सन् २००९ को आदेश सीआरएलए नं. २५०
सहित
सन् २०१९ को फौजदारी अपील नं ४०७

पक्षहरूको उपस्थिति

जी. सिवाबाला मुरुगन, मैलीसामी, सेल्वाराज माहेन्द्रन, सी.अधिकेसावन, पी.भी. हरि कृष्णन, पी. सोमा सुन्दरम, आर. नेदुमारन, बी. रघुनाथ, श्रीमती एन.सी. कविता, विजय कुमार, वकिलहरू प्रतिवादीका लागि।

डा. जोसेफ अरिस्टोटल एस., सुश्री शुभी भारद्वाज, सुश्री वैदेही रास्तोगी, वकिलहरू विपक्षीका लागि।

सर्वोच्च न्यायालयको फैसला/आदेश

फैसला

अभय एस. ओका, जे.

वास्तविक पक्षहरू

१ .फौजदारी अपील नं .४०७ को २०१९ मा प्रतिवादी नं.१ अपिलकर्ता हुन् र फौजदारी अपील नं .१६०९ को २०११ मा प्रतिवादी नं .२ अपिलकर्ता हुन्। फौजदारी न्यायालयले दुवै अपिलकर्तालाई

भारतीय दण्ड संहिता, १८६०) संक्षेपमा 'आईपीसी') को दफा ३४ सँगै पढिने दफा ३०२ अन्तर्गत सजाययोग्य अनुछेदधमा दोषी ठहर गरेको छ। बदर गरिएको फैसलाद्वारा, उच्च न्यायालयले अपिलकर्ताहरूको दोषी ठहर र जन्मकैदको सजायलाई पुष्टि गरेको छ।

२ .हामी संक्षेपमा अभियोजनको मामिला उल्लेख गर्दैछौं। मृतकको नाम बालमुरुगन हो। उनी आफ्नी आमा–बुवा – पिडीव्यु १ महालिङ्गम र पिडीव्यु २ विरम्मलसँग बसिरहेका थिए। अभियोजन मामिलाअनुसार, मृतकले प्रतिवादी नं .१ लाई घरमा इडली पुर्‌याउन निर्देशन दिएका थिए। गत ४ अक्टोबर २००७ को राति करिब ९ बजे मृतक घर आए र आफ्नी आमा पिडीव्यु २ लाई प्रतिवादी नं .१ ले इडली ल्याए नल्याएको सोधे। प्रतिवादी नं .१ ले इडली नल्याएको थाहा पाएपछि, उनी तुरुन्तै बाहिर गए र प्रतिवादी नं .१ को घरमा पुगे। प्रतिवादी नं .१ सँगको उनको वादविवादका कारण खैलाबैला भएको जस्तो देखिन्छ। अभियोजन मामिलाअनुसार, खैलाबैला सुनेपछि पिडीव्यु २ र पिडीव्यु ३)मृतकका भाइ (घटनास्थलमा दौडे। त्यहाँ प्रतिवादी नं .२ उपस्थित थिए। त्यसपछि प्रतिवादी नं .१ आफ्नो घरभित्र गए र एउटा बन्चरो लिएर आए र बन्चरोले मृतकलाई आक्रमण गरे। पहिलो प्रहार मृतकको दायाँ अङ्गुल्ठामा परेको थियो। त्यसपछि मृतक नजिकैको करुणानिधिको बगैंचामा भागे। प्रतिवादीहरूले उनलाई खेदे। प्रतिवादी नं .२ ले मृतकलाई समाते र प्रतिवादी नं .१ ले बन्चरोले मृतकको घाँटीमा प्रहार गरे। त्यसपछि दुवै प्रतिवादी भागे। अभियोजन मामिलाअनुसार, पिडीव्यु २, पिडीव्यु ३, पिडीव्यु ४) पिडीव्यु १ की बहिनी(, र पिडीव्यु ५) पिडीव्यु ४ को छोरा (ले घटना देखेका थिए।

<u>बहसहरु</u>

३. अपिलकर्ताका लागि उपस्थित विद्वान् वकिलले बिन्दु उठाए कि प्रथम सूचना प्रतिवेदन अनुसार घटना रातको १०:३० बजे भएको देखिन्छ। तर पोष्टमार्टम नोटमा उल्लिखित मृत्युको अनुमानित समयबाट, घटना साँझ ७ बजे अगावै भएको देखिन्छ। उनको दोस्रो बहस हो कि स्वतन्त्र प्रत्यक्षदर्शी साक्षीहरू उपलब्ध भएतापनि अभियोजनले मृतकसँग नजिकका नाता पर्ने स्वार्थ र सिकाउने गरिएका साक्षीहरूलाई मात्र जाँच गरेको छ। यसैले, तिनीहरूको बकपत्रलाई खारेज गरिनुपर्छ। अन्यथा

उनको बहस हो कि मृतक नै प्रतिवादी नं १ को घरमा गएका थिए कि उसले इडली पुऱ्याएन भनी सोध्न। प्रतिवादी नं १ को घरमा गएकै कारण झगडा शुरु भएको हो। उनले बताए कि पोष्टमार्टम नोटहरू अनुसार मृतकलाई घाँटीमा एउटा काटिएको घाउ र अङ्गुल्ठामा सामान्य घाउ लागेको थियो। उनले थप बताए कि मृतक र प्रतिवादी नं १ बीच अचानक झगडा भएको थियो र अचानक झगडामा, कुनै पूर्वयोजना बिना प्रतिवादी नं १ ले मृतकलाई आक्रमण गरेका थिए। यसैले, यो त्यस्तो मामिला हो जहाँ आईपीसीको दफा ३०० को अपवाद ४ लागु हुनेछ, र यसकारण यसलाई आईपीसीको दफा ३०४ को भाग १ अन्तर्गतको अनुछेद मानिनेछ। उनले यस न्यायालयका यी मामिलाहरूमा भएका फैसलाहरूलाई दृष्टान्त दिए:-

(i) ***नं. १५१३८८१२वाई एल/एनके गुरुसेवक सिंह विरुद्ध भारत सङ्घ र अन्य।***[१]
(ii) ***राम मनोहर सिंह विरुद्ध उत्तर प्रदेश राज्य***[२]
(iii) ***घपू यादव र अन्य विरुद्ध एम. पी. राज्य***[३]
(iv) ***सुखबीर सिंह विरुद्ध हरियाणा राज्य***[४]
(v) ***संध्या जाधव विरुद्ध महाराष्ट्र राज्य***[५]
(vi) ***प्रकाश चन्द विरुद्ध हि. प्र. राज्य***[६] ***र***
(vii) ***पुलिचेरला नागराजु विरुद्ध आन्ध्र प्रदेश राज्य***[७]

---

१. [२०२३] १० एससीआर ११३९: २०२३ आईएनएससी ६४८: २०२३ एससीसी अनलाइन एससी ८८२

२. २०२३ एससीसी अनलाइन एससी १०८४

३. [२००३] २ एससीआर ६९: (२००३) ३ एससीसी ५२८

४. [२००२] १ एससीआर ११५२: (२००२) ३ एससीसी ३२७

५. [२००६] ३ एससीआर ६३२: (२००६) ४ एससीसी ६५३

६. [२००४] सप्ल. ३ एससीआर ३८९: (२००४) ११ एससीसी ३८१

७. [२००६] सप्ल. ४ एससीआर ६३३: (२००६) ११ एससीसी ४४४

४. विपक्षी राज्यका वकिल माननीयले पिडीव्यु २ देखि पिडीव्यु ५ सम्मको बकपत्र कुनै महत्वपूर्ण विरोधाभास र बाहिरिएकाकुरा मुक्त रहेकाले विश्वसनीय प्रतीत हुन्छ भन्ने बहस गरे। उनले यो तथ्य कि प्रतिवादी नं. १ ले मृतकसँग झगडा गरेपछि आफ्नो घरभित्र गई बन्चरो लिएर आएर मृतकलाई आक्रमण गरेकोले उसमा मृतकलाई आक्रमण गर्ने स्पष्ट इच्छा देखिन्छ भनी बहस गरे। विद्वान वकिलले बताएअनुसार

प्रतिवादी नं. १ ले मृतकको अङ्गुल्ठामा एकपटक प्रहार गरेपछि, मृतक भागेर जाने प्रयास गरे। दुवै प्रतिवादीले मृतकलाई खेदे, प्रतिवादी नं. २ ले मृतकलाई समाते, र त्यसपछि प्रतिवादी नं. १ ले बन्चरोले मृतकको घाँटीमा घातक प्रहार गरे। उनले यस मामिलामा आईपीसीको दफा ३००को अपवाद ४ लागु नहुने बहस गरे।

हाम्रो दृष्टिकोण

५. हामीले सामग्री अभियोजन साक्षीहरूको बकपत्र हेरेका छौं। पिडीव्यु १ मृतकका बाबु हुन्, जसले स्वीकार्यरूपमा घटना देखेका थिएनन्। पिडीव्यु २ मृतककी आमा हुन्। पिडीव्यु २ ले प्रत्यक्ष परीक्षणमा यसरी भनेकी छिन्:

> "करिब एक वर्षअगाडि, मेरो छोरा रातीको ९ बजे घरमा आएका थिए। मेरा छोराले सोधेका थिए कि पहिला प्रतिवादी शिवाले मलाई इडली दिए कि दिएनन्? मैले भनें, शिवाले इडली दिएनन्। तुरुन्तै त्यसपछि उनले भने कि उनी शिवाकहाँ जानेछन् र कि उनले इडली किन दिएनन् भनी सोध्नेछन् र त्यहाँबाट लागे। त्यसपछि केहीबेरमा हामीले शिवाको घरतिरबाट आवाज सुन्यौं। मैले दौडेर त्यहाँ हेरें। त्यतिबेला, पहिलो प्रतिवादी शिवाले मेरो छोरालाई बन्चरोले काटिसकेका थिए। त्यो प्रहार मेरो छोराको अङ्गुल्ठामा परेको थियो। तुरुन्तै मेरो छोरा त्यहाँबाट भागेर करुणानिधिको जग्गातिर लाग्यो। तुरुन्तै शिवा र मनिकण्डनले मेरो छोरालाई खेदे र उसको पछाडि दौडे र मनिकण्डनले मेरो छोरालाई समाते। शिवाले मेरो छोराको घाँटीमा प्रहार गरेका थिए। मेरो छोरा लडेर झरेका थिए। मैले दौडेर 'अय्यो, अय्यो' भनेर चिच्चयाए। मेरो आवाज सुनेर अण्णप्पट्टू, गणेशन्, अरिवाझागी, वेलायुधम दौडेर आए। प्रतिवादीहरूले बन्चरो तिनीहरूको हातहातमा फ्याँकिदिए। मैले मेरो छोरालाई हेरें र उठाएँ, मैले थाहा पाएँ कि मेरो छोरा मरेको छ।"

६. उसको मुख्य परीक्षामा, उसले यो मामिला खोल्ने प्रयास गरी कि आरोपितले उसकी बुहारीबारे खराब कुरा भनेको थियो। स्वीकार गर्नुपर्छ, उसले प्रहरीले दर्ता गरेको उसको बयानमा यसरी भनेकी थिइन्। सबभन्दा महत्त्वपूर्ण रूपमा, आरोपित नं. १ का वकिलद्वारा

गरिएको क्रस-परीक्षामा, उसले भनी, "हिजो, मेरो पति र अन्य साक्षीहरू हरिद्वारमङ्गलम प्रहरी स्टेशन गएका थिए। त्यहाँ, प्रहरी अधिकारीहरूले हामीलाई आरोपितहरूको विरुद्धमा कसरी प्रमाण बुझाउने भन्ने सिकाए।" यो ध्यानदिनु महत्त्वपूर्ण छ कि पी.डब्ल्यू-१ देखि पी.डब्ल्यू-५ सम्मको साक्षी गत २० नोभेम्बर २००८ मा दर्ता गरिएको थियो। यसरी, यो स्पष्ट छ कि गत १९ नोभेम्बर २००८ मा, पहिलो पाँच रुचि राख्ने साक्षीहरू, पी.डब्ल्यू-१ देखि पी.डब्ल्यू-५, जो मृतकसँग नजिकको नाता थियो, लाई प्रहरी स्टेशनमा बोलाइएको थियो र आरोपितहरूको विरुद्धमा कसरी बकपत्र गर्ने भनी प्रहरीद्वारा सिकाइएको थियो। यस पक्षमा अभियोजनले पुनः परीक्षाद्वारा साक्षीलाई प्रश्न सोधेन। अनुसन्धान अधिकारीले यो सम्बन्धमा कुनै स्पष्टीकरण दिएनन्। त्यसैले, हामी यो आधारमा अघि बढ्नुपर्छ कि पहिलो पाँच साक्षीहरूलाई प्रहरी स्टेशनमा "सिकाइएको" थियो कि कसरी बकपत्र गर्ने। यो घटना उनीहरूको साक्षी न्यायालयमा दर्ता गरिएको एकदिन अगाडिको कुरा हो।

७. पी.डब्ल्यू-३ मृतकको साला हो। उसले बकपत्र गर्यो कि उ आरोपित नं. १ को घरनजिकै बसिरहेको थियो। मुख्य परीक्षामा घटनाको उसको संस्करण पी.डब्ल्यू-२ को संस्करणसरह नै छ। पी.डब्ल्यू-४ ले आरोपित र मृतकको परिवारलाई चिन्थ्यो, किनकि उसले भनेको थियो कि आरोपितहरू उसैसँगै बसोबास गरिरहेको समुदायमा बसिरहेका थिए। मुख्य परीक्षामा घटनाको उसको संस्करण पी.डब्ल्यू-२ र पी.डब्ल्यू-३ सरह नै छ। पी.डब्ल्यू-५ ले पनि आरोपित र मृतकको परिवारलाई चिन्थ्यो, किनकि उ पनि आरोपितहरूले बसोबास गरिरहेको समुदायमै बसिरहेको थियो। आक्रमणको वास्तविक घटनाको उसको संस्करण अन्य तीन जना अभियोजन आँखा साक्षीहरू सरह नै छ। पी.डब्ल्यू-३ देखि पी.डब्ल्यू-५ मृतकका नातेदार थिए। पी.डब्ल्यू-५ को क्रस-परीक्षामा, उसले भनेको थियो कि उ र अन्य पाँच जनाले आरोपित नं. १ लाई मृतकलाई आक्रमण गर्नबाट रोक्ने प्रयास गरेका थिए। पी.डब्ल्यू-५ ले जुन अन्य पाँच साक्षीलाई सन्दर्भित गरेका थिए, तिनीहरूलाई साक्षीको रूपमा परीक्षण गरिएको थिएन। यसरी देखिने परिदृश्य यस्तो छ कि ठीक एकदिन अगाडि जुन दिन पी.डब्ल्यू-१ देखि पी.डब्ल्यू-५ सम्मका साक्षीहरूको साक्षी ट्रायल न्यायालयमा दर्ता गरिएको थियो, त्यही दिन उनीहरूलाई प्रहरी स्टेशनमा बोलाइएको थियो र एउटै तरिकाले बकपत्र गर्न सिकाइएको थियो। एउटा व्यक्तिले यस्तो कल्पना गर्न सक्छ कि प्रहरी स्टेशनभित्र साक्षीहरूलाई "सिकाउने" कार्यको असर कस्तो हुन्छ। यो वास्तवमा अभियोजनका मुख्य

साक्षीहरूलाई प्रहरीबाट कुरा सिकाउने एउटा खुला कार्य हो। तिनीहरू सबै रुचि राख्ने साक्षीहरू थिए। उनीहरूको साक्षीलाई खारेज गर्नु पर्नेछ किनभने ती साक्षीहरूलाई अघिल्लो दिन प्रहरीद्वारा सिकाइएको थियो भन्ने स्पष्ट सम्भावना छ। यस प्रकारको न्यायिक प्रक्रियामा प्रहरीको हस्तक्षेप अत्यन्त आश्चर्यजनक छ भन्न सकिन्छ। यो वास्तवमा प्रहरी बलको अधिकारको घोर दुरुपयोग हो। अभियोजन साक्षीलाई प्रहरीले कुरा सिकाउन दिनु हुँदैन। यस्तो व्यवहार झन् गम्भीर हुन्छ किनभने अन्य आँखा साक्षीहरू उपलब्ध भएतापनि रोकिएका थिए। दुवै न्यायालयहरूले यो महत्त्वपूर्ण पक्षलाई अनदेखा गरेकोमा हामी आश्चर्यचकित छौं। यो नोट गर्नुपर्ने महत्त्वपूर्ण कुरा छ कि क्रस-परीक्षाको लाइनबाट देख्न सकिन्छ कि आरोपितहरूको प्रतिरक्षा के थियो भने उनीहरू घटनाको समयमा घटनास्थलमा उपस्थित थिएनन्। पी.डब्ल्यू-२ ले स्वीकार गरे कि आरोपित नं. १ तिरुपुर भन्ने अर्को गाउँमा काम गरिरहेका थिए। उपलब्ध स्वतन्त्र साक्षीहरूलाई अभियोजनले परीक्षण गरेन। त्यसैले, अभियोजनको विरुद्धमा प्रतिकूल अनुमान गर्नु पर्नेछ। त्यसैले, अभियोजन मामिलाको वास्तविकतामा गम्भीर शंका सिर्जना भएको छ। यस ठूलो शंकाको लाभ पुनरावेदकहरूलाई दिनु पर्नेछ। यस न्यायालयबाट पुनरावेदकहरूलाई जमानतमा छाडिनु अगाडि, उनीहरू १० वर्षभन्दा बढी कैदमा बसेका थिए।

९. त्यसैले, हाम्रो विचारमा, दुवै सत्र न्यायालय र उच्च न्यायालयले पुनरावेदकहरूलाई दोषी ठहर गर्दा त्रुटि गरेका छन्। त्यसैले, पुनरावेदनहरू स्वीकृत गरिएका छन्। आक्षेपित फैसला र आदेशहरू बदर गरिएका छन्, र पुनरावेदकहरूले उनीहरूमाथि लगाइएका अभियोगबाट सफाइ पाएका छन्। उनीहरूको जमानत रद्द गरिएको छ।

१०. तामिलनाडु राज्यको पुलिस महानिर्देशकले सम्बन्धित प्रहरी स्टेशनमा पी.डब्ल्यू-१ देखि पी.डब्ल्यू-५ सम्मलाई प्रहरीद्वारा सिकाइएको घटनाको छानविन गर्न लगाउनुपर्नेछ। थप्नुपर्दैन, त्रुटिपूर्ण अधिकारीहरूमाथि उचित कारवाही कानुन अनुसार गर्नुपर्नेछ।

हेडनोट तयार गर्ने: निधि जैन

मामिलाको नतिजा: पुनरावेदन स्वीकृत।